
Balla Zsófia

A NYÁR BARLANGJA

I

Mire a nyár mélyéből előkerült,
beleakadt egy rókába a lába.
A vidék égett, senyvedt, mint a pálma.
Fűbe fúrná az arcát, forrásba, forró kőbe:
ordítás kígyóhaja csapkod
akár a korbács, hova térjen előle.
Nem akadt senki a patakot bevarrni,
hogyan a vihar fenyővel szétkapálta.

Ki tudja, hogy ki volt vagy mit szeretne.
S a nyár hogyan, miképpen rejtegette,
miféle dög csalódás, amely elől kitért.
A bivaly kinyújtott nyakkal, bőgdösve tér haza.
Vele csak öreg parasztok vesződnek.
Sáros bivalybőrben, foltosan levegőtlen
lesz ezután a hődöngölte éjszaka.
Ki tudja, hol volt, mivel élt,
miféle hűség hűtötte, s kiért.

II

A barátságban ez az év olyan:
gyorsul, zuhan
fejjele előre, kő a kútban.
Nem fogja föl senki-semmi ez útban.
Nem talál egy szem mondatot.
Történet rongya leng mögötte,
a fényes, kigöngyölt folyam.

A barátság szép temetésén
fehér asztal a ravatal.
Tanúnak a csönd jött elő.
Kérdés, látvány nem kötelez
és nem adós itt az idő.

Az asztalon papírlapok.
Szavak az asztallap fölött.
S lábuk alatt, mint felrúgott pohárból
szerteszivarog a nedves titok.
Tálak között egy urna: szív, máj,
szárnyas kék aprólék a múlt.

A lencse meg a bárány szén mese.
Áldozat nincs? az árulás elévül?
vagy hallgatásba fúlt?

III

Ahogy egy arc bezárul,
sisakrostélyá sorvad lassan,
aszú modor a szívsavakban.
Valami bántja: hosszú tettetése.
Így pörbe fog, nyomoz,
vassal
kotor vesékben.
Másokba mártja az első rugást,
minden emberből kiszállva startol,
ahogy a vízben rúgja el magát a parttól –

Sem közös rémület,
sem közös sors, mely így is
megbontatlanul fölöttünk lebeg,
sem erős pajzsunk, közös nevetésünk,
semmi, ami közös emberben, jelben,
nem védhetett a nyári mélyben.

IV

Rókák óvakodnak a tűzhöz.
Hamis szelídség szemük, ez a két
veszett piros üveg.
A kutya, mint a szőnyeg, meg se moccan.
Minden elveszti nevét és természetét.
Verten vesztegelünk Erdélyben
aszályos és perpatvaros napokban.

Életem elcseppen, fenyő kérgén a gyanta.
Ez a nyár elég lesz boldogság-feladatnak.
Gárdába gyűlnek, nehézkes pírba a felhők.
S mint a sebes szövetség: túlérnek,
a láthatárról lehasadnak.

V

Nekem szivárgó csönd fizet.
Letudnak, mint egy nagybetegnél
tett látogatást. Füst vagyok.
Annyi beszéd alatt
a sorvadó napokban nem akadt
számomra semmi mondat itt.

Láttam nemzedékem legjobbjait
semmit se szólni. Mert mindenki fáradt
tudni, mi lesz. Kivédeni azt, ami nem jön.
Aszályt, fortélyt, az
embertőzsde dübögő ünnepét.

VI

A barátság fölemelő és hazug érzeménye
a látszat ünnepélye.
Hír és vagyon hajol fölébed,
lassan befed egy égi szarkofágfödél.
Legyen könnyű neked a lelkiismeret.
És minden kívánság, amely belőle nőtt.

Isten túladagolta ezt az árat,
ezt az elherdált bizalmi időt.
Vihar előtti hőség fátyla hull
koppanó szenderre és cikázó tiszavirágra.

Kitolt, üres töltényhüvely:
ez a barátság bére.

VII

A rám uszított csönd ugrásra kész
komondor: őriz,
moccanni sem hagy, úgy juház.
Hallgatás izzó szeme követi lélegzetem,
szorosan szigetel,
ezer kiáltásom néma gyapotba hull.

Egy táborparancsnok felfegyverzett szíve
rejtőzik mindenkiben. Famulus testünket
önként és hatalom kéjpontja járja
át meg át: végső indokát
keresi az indulat tú srapsziszilánkja.

Minden merényletet az egek hallgatása óv.
Miért adtál cápát? – átkozza istent egyre Jób.

VIII

Isteneen kívül van egy más dimenzió is.
Nézem Katzenelson kék és szörnyű egét.
Idóm letöltött büntetés.
Az élet úgy szűnik, akár a fájdalom –
az ember hozzá alakoskodik
egy kevés távlatot.
Nem szabadság a nemlét.
Vas rabság. Változatlan.
Vas.
Nincs más világ.
Van mitől félnetek.

IX

Senkiföldje a négy
vak, megvont évtized.
A zengő Berlinbe vágyom, ott idegen vagyok.
A Volkspark útjain szűz hóban lépdelek.

Megroppantják törött nyaram
egymás tüzen betelt telek.

Rakovszky Zsuzsa

MAIA FÁTYLA

– Sósav! Ez csak nem gond? – veti oda Csilla bosszúsan. Olyan mozdulattal rántja elő a táskájából az öngyújtóját, ahogy a revolvert szokták a filmekben a kritikus pillanatban: „A játéknak vége!” – Fél liter sósav, beleöntöd, és kész! Képes vagy egy ilyen semmiség miatt így kiborulni?

Helga lassan kortyolgatja az Éva-vermutot, hogy időt nyerjen. („Direkt neked vettem ezt a lötytyöt, ezt csak te bírod meginni!” – tette elé az üveget nagyvonalú háziasszonyi kézmozdulattal Betti. Ők ketten Csillával vodkát isznak.)

– Az a baj, hogy nincsenek tartalékaim – mondja végül. – Úgy értem, érzelmi tartalékaim... Amíg simán mennek a dolgok, addig még csak elvagyok valahogy... De amint